

ne, og det er ministrenes ansvar, og vi har fin lovgivning til at sikre det.

Det er fuldstændig korrekt, som hr. Peter Skaarup sagde, at regeringen gjorde alt for at få et ja, men alt inden for de rammer, som er de sædvanlige rammer for arbejdet i ministeriernes centraladministration, og der er ikke tale om, at der på nogen måde har været misbrug.

Vi kan være stolte af den centraladministration, vi har i Danmark.

Frank Dahlgaard (UP):

Ja, jeg sammenlignede jo de to brochurer, og den her er altså finansieretovre i Økonomiministeriet. Den her er finansieret af Nævnet vedrørende EU-oplysning, som jeg og den organisation, jeg er medlem af, Nationernes Europa, har søgt om beløb. Det har vi fået, det har vi lavet pjecen for, vi har indsendt regnskab for pjecen, og det er alt sammen godkendt.

Men vil ministeren ikke medgive, at denne pjece ikke i anstændighedens og rimelighedens navn og ud fra etiske principper om, hvor grænsen går for, hvor langt embedsmænd kan bevæge sig, burde være finansieret af skatteyderne og af Økonomiministeriet, men f.eks. være finansieret ud af de 40.000 kr., som Det Radikale Venstre med stor glæde modtog fra Den Danske Bank?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil lige sige om det sidste, at vi jo ikke har noget imod, at Det Radikale Venstre modtager bidrag hverken fra Det Radikale Venstres medlemmer eller fra Tobakskompagniet, som der har været noget debat om. Det er jo Det Radikale Venstres afgørelse, om det som parti modtager midler fra de steder og så iværksætter nogle aktiviteter.

Det er en helt anden situation, vi snakker om, hvis man som minister iværksætter noget gennem sine embedsmænd betalt af os alle sammen over statsapparatet. Nu ved jeg godt, det er en særlig radikal service fra udenrigsministeren over for radikale kernevælgere, at han f.eks. over Udenrigsministeriets budget, det vil også sige mine penge, har fået trykt sådan en terning her, så man kan slå om, hvad man skal stemme; der er tre jaser og tre nejsider. Jeg ved da godt, det er en god service over for radikale kernevælgere, men det er da ret besat ikke noget, der burde være en opgave for Udenrigsministeriet, det burde da ligge hos Det Radikale Venstre.

Er økonomiministeren ikke enig i, at det er sådan nogle overvejelser, man må gøre sig, og her er nogle eksempler, hvor økonomiministeren nok ved nærmere eftertanke kan se – lad os nu snakke fremtid – at man skal have nogle retningslinjer, der sikrer imod det her.

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, jeg godt vil prøve at gå ind på et tænkt eksempel. Vi har et folketingsvalg, lad os så sige det kommer 11. marts 2002 eller deromkring, hvis planen holder. Så siger ministeren, at den propaganda eller de ideer, som skal tjene ministeren, så ikke kan blive lavet inden for de sidste 3 uger før valget den 11. marts 2002, men f.eks. den 11. februar 2002 kan der godt blive lavet ideer, propaganda, man kan kalde det, hvad man vil, for en minister.

Vil det sige, at hvis vi skal følge den kurs, regeringen nu har valgt, kan ministeriets embedsmænd godt lave udkast til annoncer, store annoncer, og betale store annoncer, hvor fru Marianne Jelved, økonomiministeren, er i Berlingske Tidende med en stor artikel, der fortæller, at regeringen har gjort det godt, at regeringen gerne vil gøre det godt de kommende 4 år, stem på fru Marianne Jelved, økonomiminister? Det er vel dybest set konsekvensen af det her.

Arne Melchior (CD):

Det forekommer mig, at disse meget ihærdige spørgere gør sig skyldig i den fejl, og det vil jeg gerne høre om ministeren er enig i, at tro, at fordi det er skatteyderne, der betaler embedsmændene, er det skatteyderne eller for den sags skyld folketingsmedlemmernes embedsmænd. Det er jo ministerens embedsmænd.

Er det ikke sådan, at det er ministeren, der ansætter, placerer, instruerer og giver ordrer til samtlige sine tjenestemænd, og at en regering selvfølgelig har sin egen politik?

Hvis en skatteminister kommer med et lovforslag til en ny afgift eller skat, eller hvis justitsministeren kommer med et nyt forslag inden for retsplejen, er det så ikke naturligt, at embedsmændene forsyner ministeren med alle ideer og argumenter til at begrunde det forslag, som ministeren har fremsat, og når det oven i købet, som det her er tilfældet, sker med et stort flertal i Folketinget bag sig, så er ministeren jo parlamentarisk dækket ind til at beordre sine embedsmænd til at hjælpe sig. Om så de tanker kommer frem på tryk eller i tv eller i salen må da vel være underordnet.